

Protokol nahrávky*

Pamětník: Lya Říhová

Datum a místo natáčení: 17. 5., 2. 6. a 14. 6. 2016 v Praze

Natočil a zpracoval: Vilém Faltýnek

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukují informace v té podobě, jak je uvádí narátorka, a to včetně jejího hodnocení. Případné vnější faktické korekce nebo zpřesnění jsou odlišeny hranatými závorkami.

1. NAHRÁVKA	
0:00:00	Představení pamětnice. Narodena 26. 2. 1928 v Praze, maminka Marie, za svobodna Rehtová. Otec, ing. Jaromír Říha byl z Dobříše, maminka z Příbrami. Otec dostal zaměstnání v Praze, a proto se LR narodila tady. Otec byl hutní inženýr, zaměstnanec Svazu průmyslu, později dostal místo v automobilce Tatra [Ringhoffer – Tatra a. s.] a tam pracoval až do roku 1946 nebo 1947. Otcovo rodinné zázemí. Maminčina matka zemřela při porodu a maminka byla nejdříve u nějaké kojné a dědeček Reht se znovu oženil. Byl lékař, v Praze po studiích sloužil v nemocnici u slavného profesora [Ladislava] Syllaby. Dědeček léčil malého Jana Drdu, nejdříve pracoval jako železniční lékař, později léčil v Březových Horách horníky.
0:16:27	Dětství v Praze, vyrůstala jako jedináček. Jak se maminka dozvěděla, že nemá vlastní maminku. V dětství byla slabá a dědeček lékař si nepřál, aby měla děti. Zůstalo u jedné dcery. - Dětství na Vinohradech v Přemyslovské ulici. Otec míval v práci polední pauzu, chodil s dcerou na procházky. Do práce na Smíchov jezdil autem. LR chodila do francouzské obecné školy ve Školské ulici v Praze, později do Bílé ulice v Dejvicích – přesný důvod nezná, rodiče měli vztah k Francii. Po Mnichovu ji otec ze školy vzal. V té době bydleli v domě, který patřil Tatře – na smíchovském nábřeží u dnešního Jiráskova mostu. Škola v Kořenského ulici a pak dívčí reálné gymnázium na Smíchově [Drtinovo městské dívčí reformní reálné gymnasium].
0:28:48	Původ křestního jména Lya – kvůli neobvyklosti, zřejmě po některé tehdejší zahraniční herečce [Lya De Putti?] - Rekapitulace školní docházky. Vztah k francouzštině, jak se adaptovala na cizí jazyk. Metoda výuky. Ve francouzské škole měla mezi spolužáky mnoho dětí ruských emigrantů.
0:43:45	Válečné události. Maminka pocházela z židovské rodiny, ač byla katolického vyznání. Před válkou se židovství do jejího života nepromítlo. V roce 1943 byla vyloučena ze školy, dědeček a teta šli do Terezína. Teta tam působila jako lékařka, přežila transport do Osvětimi, vrátila se. Dědeček v Terezíně zemřel na zápal plic. Maminka s pomocí lékaře získala potvrzení o TBC, nemusela do transportu. Němečtí sousedé v domě za války. Otec jako manžel Židovky musel v roce 1945 nastoupit do sběrného (pracovního?) tábora. Byl tam i Oldřich Nový, [Vladimír] Šmeral, Zdeněk Košler aj. Tábor se nacházel u Benešova. Na LR už nedošlo, válka skončila dřív, než by ji postihla rasová opatření. Pouze se jako „míšenec 2. stupně“ musela dostavit k evidenci, asi v roce 1944. - Otcův návrat z tábora – před koncem války, intervence barona Ringhoffera. V. Šmeral měl manželku Židovku, ale nerozvedl se s ní. Šmerala v táboře navštěvovala Adina Mandlová, pomáhala pronášet korespondenci, mj. i od otce. Z otcových spoluvězňů se potkala pouze se Zdeňkem Košlerem. LR si otcův návrat nepamatuje.
0:59:56	Konec války, květen 1945, bombardování nábřeží a Emauz. Zásah blízko jejich domu. (Jak s náletem ne/souvisí nástavba domu v Anglické ulici, kde bydlí dnes.) Otec byl nejdřív prokurista, později ředitel jednoho úseku a po válce ředitelem Tatrovky. Osvobození Smíchova Vlasovci. V době pouličních bojů vzal otec rodinu schovat do

	své kanceláře. Ve vedení tatrovky byli po válce Američané a [Josef] Smrkovský.
1:16:32	Po válce návrat do školy. Během války – v letech ohrožení - hospodařila s matkou, ta tehdy vůbec nevycházela. Vzdělání jí tehdy rodiče zajišťovali formou doučování. Měla dobré znalosti v matematice. Kde se vzal humanitní, umělecký talent? Dědeček lékař byl divadelní ochotník, maminka měla také talent, ale trpěla trémou. Dědeček učitel zase miloval opery. Rozhodovala se mezi Filozofickou fakultu a Právnickou fakultou, na otcovu intervenci zvolila FF UK. Maturovala v roce 1947. - Studovala hudební vědu. Vzpomínka na nekompetentní vyučující Pacákovou. Druhý obor měla kunsthistorii. A když se otevřela Divadelní estetika, odešla z muzikologie. Po příchodu Očadlíka a Sychry byly fakultní zkoušky. Odchod z muzikologie byl motivovaný nízkou odbornou úrovní.
1:40:25	Praktickou zkušenost s hudbou neměla. Hrála špatně na klavír. Mukařovského proseminář, spolužáci byli Adolf Scherl, František Černý aj. Scherl byl v té době tajemník fakulty, hodnotí jeho působení negativně, příklon ke komunistické ideologii. Později vyhozen, lidé se mu vyhýbali. S jeho ženou pracovala později v Orbisu. František Černý původně studoval slovanské literatury. Účast Otomara Krejčí, Radovana Lukavského, Jana Kopeckého. Průběh semináře. Jak se Mukařovský choval ke studentům. Byl uzavřený, od některých měl odstup, k ní byl milejší. Zastal se jí i později, po škole. Měla „malér“, protože otec údajně spolupracoval s nacisty, svolali na ni komisi. Miroslav Kačer. Mukařovský se jí zastal. Dopadlo to pro ni dobře. Proběhlo to v 60. letech, před tím, než začalo společenské uvolňování, pracovala v Ústavu pro českou literaturu ČSAV.
2. NAHRÁVKA	
1:53:16	O osobní fotodokumentaci. Fotky ze studií nejsou, fotil František Černý, byla blízká přítelkyně rodiny a je na jeho snímcích. Fotky z dětství není ochotná hledat.
2:00:22	Měla problémy kvůli otci, ale její kolegové jí vždy pomohli. Závěr studia: komplikace kvůli zdravotnímu stavu profesora Mukařovského. Psala disertaci o herectví prozatímního divadla. Neměla vedoucího práce. Z toho důvodu končila u profesorů AMU [Františka] Göetze a Jana Kopeckého, který dělal oponenta. Jejich ročník byl poslední, který končil bez umístěnky a neměli místo. Ale Kopecký jí díky svému angažmá na ministerstvu kultury pomohl najít místo v nakladatelství Orbis. Kopecký docházel k Mukařovskému do semináře, ale byl starší. Dělal politickou kariéru. Měl vstřícný, slušný přístup. Své politické přesvědčení podle LR do jisté míry hrál.
2:11:49	Otcovy politické problémy po roce 1948, dopad na rodinu. Dělníci znárodněné tatrovky je chtěli vystěhovat. Otec byl zatčen a internován ve Sv. Janu pod Skalou. Obviněn, že je továrník. Obvinění se podařilo odvrátit, po týdnu ho propustili. Později zatčen znovu a odsouzen na 3,5 roku. LR v té době odcházela z Orbisu do ČSAV. Orbis bylo politicky velmi vyhraněné nakladatelství, kolegyně Dolanská (Šerlová). Šéfem divadelní redakce byl Emil Radok, chránil své podřízené. - Znovu podrobnosti k otci, Sv. Jan pod Skalou, druhé zatčení na podzim 1955, díky amnestii prezidenta se vrátil po roce. Už se nemohl vrátit do Tatrovky a pak byl hutní inženýr, náměstek ředitele Báňské a hutní společnosti. Rodina žila dál v domě Tatrovky, kádruvačka je chtěla vyhodit z bytu. Rodina byla předvolána před dělnictvo Tatrovky, šla tam sama LR. Obviňovali otce, že vynesl státní tajemství, přičemž záminkou byly schůzky s kamarády, z nichž jeden pracoval jako řidič na americké ambasádě. Otec o vězení (v Ruzyni) nikdy nemluvil.
2:32:33	František Götz. Jako jeden z mála byl v té době na fakultě odborně na výši. Psala disertaci Herectví Prozatímního divadla. Dávala ji číst Vladimíru Müllerovi a kritikovi Zajícovi, protože neměla klasického školitele. Hovoří o Klosové, Turnovském –

	<p>kolezích, kteří přešli z AMU zpět na fakultu a dodělali tam doktorát. F. Götz – bydlel ve vedlejším bloku domů, a on i jeho paní se o rodinu Řhových zajímali. Měli velmi pěkný vztah s Fr. Černým, který mu jednou zachránil život. Během telefonického rozhovoru se Götz odmlčel a Černý běžel k nim, nechal otevřít byt a zachránil mu život – Götz dostal infarkt. - Studenti si z Götze často dělali legraci. Katedra byla tehdy v Břehové ulici, mimo hlavní budovu.</p>
2:47:18	<p>Působení v nakladatelství Orbis. Původně nakladatelství Osvěta, sídlilo dole na Vinohradské ulici v místě Federálního shromáždění. Vznikla nová divadelní redakce, díky Jarmile Hrubéšové a Janu Kopeckému dostala místo. Promoce začátkem ledna 1956, nastoupila v dubnu. Od rodičů se osamostatnila v 41 letech (podzim 1969), stěhování do Anglické. Sehnat byt bylo velmi složité. Vlastní rodinu nezaložila. - Situace v Orbisu po jejím příchodu: šéf byl Emil Radok, šest redaktorů, paní Šerlová [tehdy Slávka Dolanská], Jarmila Hrubéšová, loutkářka Marková, Věra Šedá, ta měla na starosti divadlo pro děti. Navazovali na Osvětu, která se soustředila hlavně na amatéry a ochotníky, zatímco oni se chtěli zaměřovat na profesionální divadlo. LŘ měla na starosti světové autory. Setkávání s Karlem Krausem, Zdeňkem Stříbrným. Kdo vybíral tituly: všichni, návrhy procházely schvalováním. Radok byl členem KSČ, dokázal ledacos obhájit. Problémy byly především se současnými českými autory, příklad s hrou o J. Fučíkovi, chybu ve vytištěném textu museli přes noc v celém nákladu opravit.</p>
3:03:20	<p>V redakci pracovala tři roky. Nepracovalo se nijak enormě moc, chodily tam za redaktory návštěvy, například [teatrolog a překladatel] Jaroslav Pokorný. Vzpomínka na Pokorného, jeho vztah k alkoholu. Po smrti první ženy navázal vztah s herečkou Libuší Peškovou.</p>
3:11:47	<p>Odchod z Orbisu. K 1. lednu 1956 František Černý založil Kabinet pro studium divadla při Ústavu pro jazyk český ČSAV. Černý si do začátku vybral LŘ a Vladimíra Procházku. Zpočátku neměli vůbec nic, zakládající schůzka po Novém roce v hotelu Savoy na Pohořelci. Později dostali špeluňku ve Strahovském klášteře. Později přišla Ljuba Klosová, Adolf Scherl a pak [Milan] Obst. Později se Kabinet usídlil v Pálffyho paláci. Akademie věd je chránila před vlivem ministerstva, měli výhodu proti Divadelnímu ústavu. Prostory byly strašné, malé, zatemněné bez oken. Vladimír Procházka jako tajemník Kabinetu zařídil přestěhování do Sovových mlýnů – na dalších 20 let. V budově sídlil taky Kabinet Zdeňka Nejedlého. - Na první schůzce Kabinetu pro studium divadla Černý představoval své vize, rozdělovali si úkoly. Hlavním cílem bylo napsat Dějiny českého divadla a divadelní slovník. Byla to naivní představa, že v tak malém počtu lze vytvořit tak rozsáhlé dílo. Nakonec pracovali všichni na Dějinách. Jakým způsobem pracovali. Střídali se v redakci, nemuseli pracovat v ústavu, pracovali doma nebo v knihovnách, Mukařovský jako ředitel věděl, že produktivita nestoupne sezením v kanceláři. V Orbisu býval mnohem přísnější režim.</p>
3:23:57	<p>LŘ měla na starosti přípravu slovníku. Dodnes existují skříně plné excerpt. Kupovali pokusy o slovník od jiných autorů, vše se dodnes zachovalo. Jakým způsobem se hospodařilo s penězi, nákupy před koncem roku apod. Byla schopná získat na Prezídiu ČSAV peníze i pro jiné kolegy. Dvakrát byla neoficiálně tajemnicí Kabinetu. František Černý ji vyslal vyjednat peníze pro práci na Dějinách (mělo to platit nakladatelství Academia). Kolegové na finančním ji poznali, že chodí na zápasy Slávie, získala si sympatie a peníze jí přidělili. Mezi kolegy byla proslulá, že dokáže vyjednat peníze. Slávičkou se stala díky otci, neměl syna, tak vodil na stadion dceru - už jako malou holku, pamatuje Bicana. Na autorské honoráře za knihu čekali několik let, ale nebyli na honorářích existenčně závislí. Akademie v tomto smyslu nefungovala dobře, byl to</p>

	<p>moloch. Obtížně platili externí spolupracovníky. To byli například bývalí ředitelé divadel, např. pan Kautský, pan Gsöllhoffer, dědeček dnešního rozhlasového mistra zvuku. Vztah k rodině Gsöllhofferových.</p>
3:41:48	<p>Tým kabinetu pro studium divadla se rozrůstal, začali tam chodit studenti divadelní vědy, např. Eva Šormová. Vydávání Dějin českého divadla. 1. díl vyšel v roce 1968, L. Klosová psala svoji kapitolu jako doktoranskou práci. LŘ se na přípravě Dějin podílela různě, například tím, že přebírala tajemnickou práci za V. Procházku. Dr. [Evžen] Turnovský pracoval s velkou vášní na obrazové příloze. Ona zasahovala do kapitoly o jezuitském divadle, kterou psal Jan Port. Jak se tým rozrostl o A. Scherla. Ředitel Ústavu Mukařovský ho nechtěl, měl s ním špatné zkušenosti z doby, kdy byl Scherl tajemníkem Filosofické fakulty. Jak Lya Říhová sama znala Adolfa Scherla. Je jí záhadou, jak mohl propadnout komunismu. Fr. Černý Scherla před Mukařovským hájil, až obhájil – pro jeho odborné kvality. Jeho pověst byla možná horší než skutečnost. O době, kdy byl A. Scherl bez práce, toho moc neví. Později přišel Turnovský a [Milan] Obst, dostali sekretářku a pomalu se Kabinet rozrůstal. Taky [Vladimír] Just a [Bořivoj] Srba. Fr. Černý nechtěl, aby tým byl větší než dvacet lidí, pak se stává neufidelným. Koncept čtyřdílných Dějin českého divadla byl jasně dán od začátku, s posledním dílem byly potíže. Šlo to trochu mimo ni, někteří z nich pracovali v Kořenského ulici, ona v Sovových mlýnech. Na Divadelní ústav dohlíželo ministerstvo, na Ústav pro českou literaturu zase ÚV KSČ.</p>
3:58:52	<p>Příprava divadelního slovníku. Zadání bylo připravit slovník českého divadla od počátku do současnosti. To bylo vyloučeno, protože kapacity Kabinetu vyčerpávala práce na Dějinách. Pochopili, že to nedokážou. Náhradně sestavili slovník Národní divadlo a jeho předchůdci [Praha 1988]. Na poslední chvíli do něj zasahovala ředitelka ÚJČ Hana Hrzalová. Blázinec, historka s telefonátem, kdy se omylem dovolala do psychiatrické léčebny. Práci na slovníku definitivně ukončilo rozhodnutí, že vznikne jen slovník Národního divadla, ale i ten zůstal jen „výběrem“, kvůli cenzuře.</p>
4:06:51	<p>(videosekvence) Jak poznala Divadelní ústav. Do příchodu Soukupové na pozici ředitelky ho nikdo moc nebral vážně. Byla tam řada poctivých lidí i řada těch, kdo jenom přežívali. Soukupová brala lidi, kteří potřebovali pomoc, včetně homosexuálně orientovaných. Sama zažila její pomoc, například když bylo nutné podpořit ji jako zástupkyni do mezinárodních organizací (FIRT). LŘ se dokázala domluvit cizími jazyky. Konkurenční napětí mezi Divadelním ústavem a kabinetem? Někteří lidé by rádi přešli do Kabinetu, ale jednak u nich byl limit pro počet pracovníků a jednak nechtěli přenést morálku z DÚ („byla to drbárna“). Rozdílné způsoby práce. V DÚ nárazové úkoly, často za úředníky ministerstva, psaní nekrologů apod. DÚ měl perfektní knihovnu, také dokumentace. Ředitelka Soukupová byla šikovná a pomohla skutečně hodně lidem. Pracovníci DÚ hodně cestovali, měli za úkol informovat o jednotlivých představeních, někdy se o nich říkalo, že slouží k dohledu nad divadly. Podle LŘ to nebyla pravda. Za J. Machka by ruku do ohně nedala. Kromě knihovny a dokumentace chyběla v DÚ soustavnost. Dost se lišilo oddělení Vladimíra Jindry, nedal si do toho mluvit. Vladimír Vašut, Vladimír Lébl.</p>
<h3>3. NAHRÁVKA</h3>	
4:23:44	<p>Publikace z Orbisu, které připravovala k vydání. Nebyla to edice Hry lidového jeviště. Diskuse nad seznamem titulů z katalogu NK z daného období. S jistotou pracovala na knize Morálka paní Dulské (od Gabriely Zapolské), na některých Shakespearových hrách, seznámila se se Zdeňkem Stříbrným, který vyřizoval věci za Saudka. Možná Večer tříkrálový. Předcházela edice z nakladatelství Umění lidu, Orbis je zachránil po zbourání domu dole na Vinohradské. Jarmila Hrušešová byla hlavní redaktorka knih o</p>

	historii divadla. Redaktorka Milena Němečková, nebyla teatroložka. V čem spočívala její redaktorská práce. Částečně kontrolovala i překlad podle originálu.
4:38:39	Jan Kopecký, upřesnění, kdy působil na Ministerstvu kultury. V roce 1953 tam byl, tehdy přecházela do Orbisu. Spojuje si ho i s AMU, kdy se sem přesunulo studium teatrologie. Molière: Don Juan, vydání z roku 1954. Podepsána jako redaktorka. Obálka Zdeněk Sklenář. Pravděpodobně zásluha Emila Radoka, že spolupracovali přední výtvarníci. Jinou dělal František Muzika. O zaměstnancích má lepší přehled paní Scherlová. Redaktorka Marková už asi nežije, o Věře Šedé nemá informaci. Jaká byla původní představa později nerealizovaného divadelního slovníku. Slovník měl obsahovat i dějiny jednotlivých divadel, biografie herců apod., byla to naivní představa. Do poslední chvíle se dělala excerpta, výpisky z jednotlivých publikací, studií atd. Prý se dodnes využívá. Soupis hesel nikdy nevznikl. Rozsah nebyl určen, odhadem několik dílů.
4:53:11	Jak prožívala období Pražského jara. Patřila mezi skeptiky, kteří tomu vůbec nevěřili, čekala, že to nemůže uspět. Mezi kamarádky patřila sinoložka Dana Kalvodová: její muž a LŘ se shodovali ve své skepsi. I otec se zkušeností věznění je považoval za zbabělce. Nezapojovala se. Srpen trávil v Praze. Večer 20. srpna trávil s přítelem, po návratu domů poslouchala rozhlas, potom otec naladil Deutsche Welle, ověřili si neuvěřitelnou informaci. Rodiče už dceru druhý den nepustili ven, takže události na pražských ulicích nezažila.
5:03:27	S Československým rozhlasem začala spolupracovat už v době zaměstnání v Orbisu. Přivedl ji tam dr. Jaromír Ptáček, neznali se do té doby, ale měli společné známé, buď František Černý nebo Vladimír Procházka ji doporučili. Orbis byl na Vinohradské třídě u Vinohradské tržnice. Nahoře v 6. patře měli kancelář s terasou. Pracovali všichni v jedné místnosti, měli problémy s kuřáky. Do rozhlasu přišla v roce 1953 nebo 1954, první spoluprací byl pořad o Národním divadle. Později dělala úpravy divadelních her pro rozhlasové uvedení. Ptáček jí zadával práci, spolupráce byla výborná. S manželi Ptáčkovými udržovala přátelské styky. Pro rozhlas poskytovala své jméno zakázaným autorům, například Jindřichu Černému. - V období uvolnění se v pracovně ředitele ÚJČ Pešata pálili její kádrové materiály. Četla je, většinou se vše týkalo jejího otce. Prověrky na začátku normalizace. Nebyla aktivní v obrodných hnutích, prověrka proběhla hladce.
5:21:30	Dějiny českého divadla, na konci 60. let vyšly 4. díly dějin, ten poslední díl s velkými problémy. Ještě měl vyjít svazek o opeře, ale nebyl dokončen. Práce tajemníka Kabinetu, co obnášela, nedala se při tom dělat vědecká práce. Dělala ji poprvé neoficiálně, podruhé to prošlo oficiálně. - Aktivity v mezinárodních organizacích. FIRT [Federation Internationale pour la Recherche Théâtrale] se sídlem v Benátkách. Seznámila se na zasedání FIRTu v Praze, později v roce 1973 se v Praze konal kongres – uměla se domluvit italsky. Nevystupovala s příspěvkem, měla organizační funkci, hlavní byl Turnovský. Byla navržena do výboru, zvolili ji. Nebylo tu mnoho odborníků vybavených jazyky. Opět zdůrazňuje roli ředitelky Soukupové v jejím vyslání. Československo o sobě dávalo tímto způsobem vědět. Na mezinárodním fóru přednášel F. Černý, M. Obst, díky tomu, že ona byla v exekutivě. Byla to atraktivní možnost vycestovat. Tento způsob prezentace Československa ovšem neposiluje zájem o české divadlo. Zážitek s Italskými odborníky, kteří neznali Čapka. Lidi na Západě nezajímá nic než vlastní kultura. Zájem byl o Josefa Svobodu a scénografii. Z toho profitovala paní Gabrielová. Politická podezření proti Gabrielové? Ji osobně nikdo z StB nekontaktoval, netlačil ji ke spolupráci. Jak se to dělalo, aby člověk splnil podmínku a hlásil se na zahraničním velvyslanectví, ale nezkomplikoval si pobyt - hlásit se těsně před odjezdem.

5:44:38	Osobní zkušenost s ITI. Žádné, FIRT byl jeho součástí. Kabinet neměl napojení na ITI, pouze na FIRT. Co jí dala možnost jezdit do zahraničí. Pomohlo by při práci na slovníku, ale takhle ne. Překvapivé zjištění, že v Itálii existovaly dva okruhy odborníků, které vzájemně na sebe nevražily. - Do penze odešla v roce 1988. Musela odejít, ÚJČ místo potřeboval pro vyhozené komunisty. Šéfem Kabinetu byl Hájek. Eva Šormová, Alice Dubská, Bartoňková, Jaromír Paclt, který měl dělat operní svazky. V Kabinetu pracoval v 80. letech brněnský Bořivoj Srba. Pohyboval se mezi Prahou a Brnem.
5:55:06	Po roce 1990 ještě spolupracovala externě. Pak dostal Kabinet výhost z ČSAV, přičlenil se pod Divadelní ústav. Nabízeli jí práci, ale v té době byla matka LŘ nemocná, zvolila tedy péči o ni. Čím si Kabinet v DÚ polepšil – měl blíž k dokumentaci, v té době tam byly lepší platy. V Akademii věd by později Kabinet těžko bojoval o svoje postavení. LŘ v odborné práci nepokračovala, byla doma, začala pracovat v Česko-francouzské a Česko-italské společnosti. - Jaké divadlo ráda navštěvovala. Jako mladá opery, balet. Sama chodila do baletu, dokonce během války statovala ve sboru, chodila za války do hodin k paní [Zdence] Zabylové do Hlaholu. Tam se seznámila s Jitkou později Vašutovou. Zabylová také učila ruskou školu, ale kombinovala s francouzskou. Některé žáky učila i zadarmo a ti, kteří chodívali léta, už také neplatili. LŘ k ní chodila od deseti let, před tím k Milče Majerové do Štěpánské. - Zážitky z divadla.
6:11:03	Je pro divadelního teoretika důležité chodit do divadla? Chodila by, kdyby slyšela. Člověk by měl vědět, co další generace vytváří. Jiná věc je, jestli s tím člověk souhlasí. La Putyku nezná, měla zážitek Nory na Nové scéně. Při pochybu s chodítkem ocenila výtah. Nutnost bezbariérového přístupu. - Jakých svých teatrologických úspěchů si cení. Kapitola o divadle legií, kapitola o krajanském divadle, práce ve FIRTu, která pomohla dalším mladým divadelníkům. Slovník naopak úspěch nebyl, někdo tam nebyl, naopak dostali tam (Encyklopedický slovník) Jiřinu Štěpničkovou. - Odkud brala podklady k práci o krajanském divadle. - Pamětnice si přeje, aby po její smrti se její sbírka knih dostala do DÚ.
6:24:22	KONEC